

- Elena A já zase doufám, že až se vezmeme -
j e s t l i se vůbec vezmeme - že budeš
taky takový! (Odejde)
- Mortimer (má "doubletake" a utíká za ní volaje)
Eleno, Eleno. (Pak se vrátí, zavře dveře,
utíká k oknu a pokleká na truhlu, aby je
otevřel. Uvědomí si, co je v ní, a seskočí
z ní jak ze žhavé podlahy. Rozběhne se do
kuchyně, ale vzpomene si, že má Edu na tele-
fonu. A vrací se k němu) Haló - Edo - Haló!
- (Zavěsí a natáčí znovu číslo, ale
vtom se ozve zvonek. Domnívá se,
že je to telefon, Abby přichází
z kuchyně)
- Haló - haló - Edo !
- (Abby kráčí k domovním dveřím a
otvírá je)
- Abby To byl domovní zvonek, drahoušku, ne tele-
fon.
- Mortimer (znovu zavěšuje sluchátko... Natáčí číslo.
Pan Gibbs vchází domovními dveřmi)
- Abby Dobrý den. Pojďte dál.
- Gibbs Slyšel jsem, že máte pokoj k pronajmutí.

(Marta přichází z kuchyně a klade
na příborník tácek. Pak jde ke
stolu)
- Abby Máme, máme. Jen pojďte dál.
(vstupuje)
- Gibbs (vstupuje) Mám potěšení mluvit s vaší domácí paní?
- Abby Slečnou. A to je moje sestra, také slečna
Brewsterová.
- Gibbs Mé jméno je Gibbs.
- Abby (mu přistrkuje židli) Neposedíte se ?
Promínte, že se zrovna chystáme k večeři.
- Mortimer (do telefonu) Haló - dejte mi ještě jednou
Edu! (Křičí) Edo! Copak to není redakce!
Promínte, to je omyl! (Zavěsí a znovu
vytáčí)

- Gibbs (na něho netrpělivě pohlédne. Obracejí se k Abby) Mohl bych vidět ten pokoj ?
- Abby Vy jste v Brocklynu domovem ?
- Gibbs Nemám domov, žiju v hotelu, mám toho dost.
- Mortimer (do telefonu) Halo - redakci, prosím !
- Marta Vaše rodina pochází z Brocklynu ?
- Gibbs Nemám rodinu.
- Abby (je na ní vidět, že si v duchu říká "Další sousto") Sám o sám na světě celém ?
- Gibbs Právě že!
- Abby Martičko, snad abys ...
- (Marta s radostí přistupuje k příborníku, vytahuje láhev vína a sklenici, klade je na stůl. Abby naznačuje Gibbsovi, aby si sedl ke stolu a pokračuje v rozmluvě)
- Nu, to jste přišel na to pravé místo. Posadte se přece.
- Mortimer (do telefonu) Halo - Edo? Tady Mort. Byli jsme přerušeni. Edo, dnes večer naprosto nemohu na premiéru. Prostě a krátce nemůžu!
- Marta (Gibbsovi) Jakého jste vyznání ? Episkopální kostel máme hned vedle.
- Gibbs Jsem presbyterián. Býval jsem totiž.
- Mortimer (do telefonu) Cože? Jiří odjel na Bermudy? (Vstane a řve do telefonu) To taky vím, že jsem mu to sám dovolil. Copak nejsem jeho šéf? Tak sežen někoho jiného - někdo tam přece musí být. Počkám u telefonu.
- Gibbs (rozmrzen vstane a usedne opodál) To tu je vždycky tolik rámusu ?
- Marta Ne ne, synovec u nás nebydlí.

(Abby klade láhev na stůl)

Mortimer (do telefonu) Někdo tam přece je, nebo ne? Co ten poslíček, ten chytřej, co ho nemáme rádi! Podívej se po něm, já počkám.

Gibbs Tak bych se přece rád na ten pokoj podíval.

Abby (usadivši Gibbse ke stolu, sedne si proti němu) Je nahoře. Nechcete se napřed posilnit skleničkou vína?

Gibbs Nikdy nepiji!

Marta Ale to je domácí, bezinkové.

Gibbs (Martě) Bezinkové víno. Hm, to jsem pil naposledy jako kluk. Tomu neodolám.

(Abby mezitím otvírá láhev a začíná nalévat)

Mortimer (do telefonu) Tak to zkus v sazárně! Joe, který tiskne mé kritiky, třetí sazeč odlevo, už snad za tu dobu musí vědět, jak se to dělá. A třeba se ukáže, že je to talent!

Gibbs Máte bezinky na zahradě?

Marta Ne, ale vedle hřbitov je jich plný!

Mortimer (do telefonu. Křičí) Nic jsem nepil - ale teď začnu!

Gibbs Možná tu být na stravu?

Abby Nu, kdybyste si přál - Ale napřed zkuste, jak vám chutná naše víno.

(Mortimer zavěsí, položí telefon na stolek u schodiště. Spatří víno na stole, jde k příborníku, vyndá skleničku, přinese si ji ke stolu a nalévá si. Gibbs má již nalitou skleničku v ruce a chystá se napít)

Marta (zohlédne Mortimera, jak si nalévá) Mortimere, eh, eh, eh, eh!

(Gibbs se zarazí, pohlédne na Martu, Mortimer si však výstrahy nevšímá)

Marta

Eh, eh, eh, eh!

(Když Mortimer vztahuje sklenici ke rtům, přiskočí Abby a zatáhne ho ze rukáv)

Abby

Mortimere, ty tohle přece nepiješ!

(Mortimer stále soustředěný na telefonickou rozhovoru, položí sklenici na stůl. Vtom si uvědomí, když vidí Gibbse, jak se chystá napít. Ukáže na něho prstem a vyrazí ze sebe divoký skřek. Gibbs se na něho podívá, postaví sklenici na stůl. Mortimer stále ukazuje na Gibbse a jde kolem stolu k němu. Gibbs, který si myslí, že Mortimer zešílel, zvolna vstane a couvá před ním. Pak se otočí a prchá k domovním dveřím. Mortimer běží za ním. Gibbs otvírá dveře a Mortimer ho strká ven. Pak se obrátí a vyčerpaně se vzděchem úlevy se opře o dveře. Marta vstane a usedá na křeslo, zatímco Abby přistupuje k příborníku. Kdyby bylo potřeba, může Mortimer říci sleduje Gibbse ke dveřím: "Zmizte odtud. Chcete se dát otrávit? Chcete přijít o život? Chcete se dát zavraždit?")

Abby

(s velkým zklamáním) Ty taky musíš všechno zkažit...

(Marta sedí v křesle, Mortimer jde do středu jeviště a pohlíží z jedné na druhou. Pak osloví Abby)

Mortimer

Opravdu nevím, jak vám to mám vysvětlit. Vy nemůžete dělat takové věci. (Martě) To není jen protizákonné, ale je to zlé, špatné, nelidské.

(Marta se od něho odvrací, tak jako se od něho otočila Abby, když začal mluvit k ní)

Lidi by vás nechápali. (Ukáže ke dveřím, jimiž vyšel Gibbse) On by to nikdy nepochopil.

Marta Abby, my jsme se mu nikdy neměly svěřovat.

Mortimer Vždyť u vás se to vyvinulo ve špatný návyk!

Abby (vstane) Mortimere, my ti nebráníme v tvých zálibách. Nechápu, proč ty bys měl bránit našim.

(Zvoní telefon, Mortimer zdvíhá sluchátko. Marta jde k divadelní straně stolu)

Mortimer Haló ! (Je to znovu Eda) Tak tedy dobře. Vyslechnu si první jednání a roztrhám zato hru na cucky. Ale podívej se, Edo, ty mi také musíš něco udělat. Sežen mi stůj co stůj O Briena, právního zástupce našeho listu a donuť ho, aby za mnou přišel do divadla. Nenech mne ve štýchu, Edo! (Zavěsí a obrátí se k tetám) Podívejte se, nepodařilo se mi se z toho vykroutit. Musím do divadla. Ale slíbíte mi něco, než odejdu ?

Marta (přecházejíc k Abby) Nepřed ale musíme vědět co.

Mortimer Mám vás upřímně rád. Já vím, že mě máte taky rády. Víte, že bych pro vás udělal všechno na světě a teď od vás chci pouhou maličkost.

Abby Tak řekni, co máme dělat ?

Mortimer Ne dělat! N E D Ě L A T ! Nikoho sem nepouštějte a nechte pana Hoskinse tam, kde je.

Marta A proč ?

Mortimer Musím si to důkladně promyslet. A není to zrovna maličkost. Nechci, aby se vám něco stalo.

- Abby A co by se nám, pro živého boha, mohlo stát ?
- Mortimer (bez sebe) Slibte mi tedy aspoň, že splníte, co vás žádám.
- Marta My jsme měly v úmyslu uspořádat před večerí pohřební obřady.
- Mortimer Pohřební obřady ?
- Marta (poměrně pohoršeně) Ovšemže. Přece jsi si nemyslel, že bychom pana Hoskinse pohřbily bez patřičných pohřebních obřadů, jak se sluší a patří pro metodistu.
- Mortimer Nemůžete s tím počkat, až se vrátím ?
- Abby To by ses k něm moh připojit!
- Mortimer (už z toho šílený) Ano, ano.
- Abby Uvidíš, jak se ti to bude líbit. Hlavně ty píšně. (Marta) Pamatuješ, Marta, jak Mortimer na kůru krásně zpíval, než začal mluvit ?
- Mortimer Tak tedy nezapomeňte, co jste mi slíbily. Nepouštějte sem nikoho, dokud se nevrátím.
- Marta Nu -
- Abby To bychom my, Marta, mohly udělat k vůli, když s námi spolupracuje. (Mortimerovi) Spolehni se na nás, Mortimere!
- Mortimer (sí s úlevou oddychne. Přejde k pohovce a bere si klobouk. Cestou ke dveřím mluví) Máte tu nějakou čtvrtku papíru ? Vrátím se co nejdříve, ale musím si ještě s někým promluvit.
- Abby (jde ke stolku pro dopisní papír a podává jej Mortimerovi) Stačí to ?
- Mortimer (bere papír) Děkuju, tetičko. Ušetří mi

mi to čas. Napíšu kritiku cestou do divadla.

(Odchází. Tety hledí za ním. Marta přejde ke dveřím a zavře je. Abby jde k příborníku a přináší dva svícný. Pak bere zápalky a zatímco mluví, rozžehá svíčky)

Marta Nepřipadalo ti, že dnes není Mortimer nějak ve své kůži ?

Abby (rozsvěcujíc) To je přirozené. Já vím dobře proč.

Marta (rozsvěcuje lampu na stolečku) A pročpak ?

Abby Právě se zasnoubil. To přece dá rozum, že to každého tuže rozruší.

Marta (během rozmluvy odchází po schodech a zatahuje záclony nad oknem na schodišti, pak se vrací a zhasíná stropní světlo) Já to Eleně přeju z celého srdce. A Mortimer si aspon na svatební cestě pořádně odpočine. Letos z toho léta moc neměl.

Abby Aspon se neštval někem do Číny nebo do Španělska.

Marta Nikdy jsem nemohla pochopit, že ho může bavit jezdit po takových tramtáriích.

Abby Já si zase myslím, že pro Mortimera kritizovat divadlo je málo. On by potřeboval kritizovat něco velikánského - něco jako celé lidstvo, to by bylo jeho! (Pokládá svícný proti sobě na stůl)

Marta Teď mě napadá, Abby, že budeme potřebovat ještě jeden zpěvník, jestli se Mortimer vrátí. Doběhnu pro něj nahoru. (Jde ke schodům a stoupá po nich)

Abby Víš, drahoušku, dnes je sice řada na mně, abych předčítala modlitbu za mrtvé, ale protože jsi tady nebyla, když přišel pan Hoskins, tak to přenechám tobě.

Marta (potěšeně) To je od tebe opravdu hezké.
Ale nebude ti to líto?

Abby Ne. Spravedlivost musí být.

Marta Vezmu si tedy ty černé šaty z lesklého
hedvábí a brož po babičce.

(Chystá se jít dál po schodech,
když se ozve domovní zvonek)

Abby Půjdu otevřít.

Marta (tlumeně) Ale slíbily jsme přece Mortimerovi,
že sem nikoho nepustíme.

Abby (se snaží zhlédnout záclonami na dveřích,
kdo přichází) Kdo myslíš, že by to mohl být?

Marta Počkej, já se podívám. (Otočí se k oknu na
schodišti a juká skulinou v záclonách ven)
Jsem tam dva páni, nikdy jsem je neviděla.

Abby Jistě ?

Marta A u chodníku stojí auto. To je asi jejich.

Abby Počkej. Podívám se sama.

(Sprěchá po schodech. Ozve se klepání
na dveře. Abby se dívá po-
odhrnutou záclonou)

Marta Znáš je snad ty ?

Abby Ne. Ani jednoho neznám.

Marta Musíme dělat, že nejsme doma.

(Obě couvají na odpočívadlo. Nové
zaklepání. Pak se knoflík dveří
otočí a dveře se zvolna otvírají.
Vstoupí vysoký muž, rozhlíží se
pokojem a kráčí dál s jistotou
někoho, komu je místnost důvěrně
známa. Na schodiště však nepohléd-
ne. V jeho vzezření, chůzi, v po-
hybech i v tom, že je podoben
Borisi Karloffovi, je cosi příšer-
ného a odpudivého.)

Abby a Marta ho shora pozorují,
majíce poněkud strach promluvit. Muž
obhlédnuv pokoj se obrátí ke dveřím
a osloví toho, kdo stojí venku)

Jonatan Pojď dál, doktore!

(Vstoupí doktor Einstein. Vypadá
trochu jako krysa, a má blahovolný
výraz člověka, který stále žije
příjemně pod parou. Vypadá tak
trochu jako páter Vyklouz. Zastaví
se nejistě ve dveřích)

V tomhle domě jsem trávil své dětství. Jako
chlapec jsem se nemohl dočkat, až odtud
uteču - a teď jsem šťastnej, že se můžu sem
utéct.

Einstein (zavíraje dveře, zády k tetám) Máš pravdu,
Sony. Správná skrejš! +/

Jonatan Naše rodina tu jistě dosud žije. Ovzduší
Brewsterů se nezopře - čuchám čuchám
brewsteřinu. Doufám, že tučné tele čeká
na návrat marnotratného syna.

Einstein Já hledám mám ... (Náhle spatří tučné tele
v podobě dvou sklenic na stole) Podívej se,
Sony, frtany!

(Pospíchá ke stolu, Jonatan za ním)

Jonatan Jako na uvítanou! To je dobré znamení.

(Zdvihají sklenky ke rtům, když
vtom Abby sejde pár schůdků dolů
a promluví)

Abby Kdo jste? Co tu děláte?

(Oba postaví sklenice, Einstein se
chopí klobouku, který odložil na
křeslo, a je připraven rychle zmi-
zet. Jonatan se obrací k Abby)

Jonatan Ale, ale, tetička Abby! Teta Marta! Já
jsem přece Jonatan.

+/ Německou výslovnost nebudeme dál transkribovat, je
nutná, ale nemusí se přehánět.

- Marta (ustrášeně) Odejděte, jděte pryč!
- Jonatan (se k nim blíží) Já jsem Jonatan, váš synovec Jonatan.
- Abby Vy nevypačáte jako Jonatan, tak se za něj nevydávejte! Jděte odtud!
- Jonatan (jde k ní blíže) Ale já jsem Jonatan! A to je doktor Einstein.
- Abby To vůbec není doktor Einstein!
- Jonatan Ne doktor Albert Einstein - doktor Herman Einstein.
- Abby (sestupujíc o schod) Kdo jste? Vlastního synovce bychom přece poznaly.
- Jonatan (spatří Abbyin prsten) Jak vidím, nosíš stále ještě ten krásný starožitný prsten, který babička Brewsterová koupila v Anglii.
- (Abby lepá po dechu, zírajíc na prsten)
- A ty, tetičko Marta, nosíš pořád ještě vysoký límeček - abys zakryla jizvu, jak tě teprve dědeček popálil kyselinou.
- (Marta mimoděk vztáhne ruku k hrdlu. Tety se dívají na Jonatana. Marta schází zvolna dolů za Abby. Einstein kráčí ke středu jeviště)
- Marta Hlas má jako Jonatan.
- Abby (sestoupila už úplně dolů. Ukazuje na Jonatana: změněný obličej) Tys měl nějaký úraz?
- Jonatan (sevrže rukou obličej) Ne. (Zamračí se) Za můj obličej - za ten může tedy doktor Einstein. Je plastický chirurg. Mění lidem tváře.
- Marta (sestoupí dolů k Abby) Ale tuhle tvář už jsem někde viděla. (Abby) Abby, pamatuješ se, jak jsem se posledně vyděsila, když nás Schulzův chlapec zatáhl na ten příšerný film? Ten vrah vypadal zrovna tak.

(Jonatan ztuhne a pohlédne hrozivě na Einsteina. Einstein kráčí do středu jeviště k tetám)

- Einstein Jen klid, Šony, jen klid! (Tetám) Neračte se tím, dámy, nijak znepokojuvat. V minulých pěti letech jsem Šonemu udělal tři nové obličejí. A tenhle mu předělám co nejdříve. Já jsem totiž taky viděl ten film. Právě než jsem ho operoval. A byl jsem krapánek podroušen.
- Jonatan (s rostoucím nebezpečným vzrušením přistupuje k Einsteinovi, který couvá) Tady to vidíš, doktore, tady to vidíš, cos mi nadrobil. Ani má vlastní rodina -
- Einstein (se ho snaží uklidnit, zatímco před ním ustupuje) Šony, teď jsi zas doma - v tom útulném sterém domě - (Tetám) Co se mi napěl chvály o Brooklynu. O tomhle domě, o svých tetičkách, které tak miluje. (Jonatanovi) Poznaly tě, Šony. (K Abby, přiváděje ji k Jonatanovi) Věříte přece už, že je to Jonatan? Promluvte na něho, řekněte mu něco.
- Abby Nu, Jonatane, po takových letech - co jsi dělal po celou tu dobu?
- Marta (se také k němu plaše přiblíží) Ano, Jonatane, pověz nám, kde ses všude toulal?
- Jonatan (který se opět uklidnil) V Anglii, v Jižní Americe, Austrálii - a v posledních pěti letech v Chicagu. Doktor Einstein a já jsme tam byli - v obchodním spojení.
- Abby Také jsme si s Mertou zajely do Chicaga na světovou výstavu.
- Marta (kterou nic lepšího nenapadá) Ano, ale pro nás tam bylo moc vedro.
- Einstein Nám tam nakonec bylo taky horko.

Jonatan (se staví mezi obě tety, culí se na ně a snaží se jim vlichotit) Och, jaké to štěstí, být zase v Brooklynu. A vy, mé drahé tetičky, nevypedáte žádná ani o den starší. Takhle jsem vás stále choval v srdci. Sladké, milé, pohostinné.

(Tety mu na to nijak zvlášť nelitnou)

A co náš malý Teddy? (Naznačuje rukou výšku asi devítiletého kluka) Jestlipak se opravdu dal na politiku? (Obrací se k Einsteinovi) Můj bratříček, doktore, se chtěl stát mermocí prezidentem.

Abby Teddy se má dobře! Výborně! A Mortimer taky.

Jonatan (s úsměčkem) O Mortimerovi vím. Viděl jsem jeho fotografii v novinách a čet jeho kritiky. Jak je vidět, našel povolání, ve kterém si může vylévat všechnu zlobu, co v něm byla už jako v klukovi.

Abby (defenzívně) My máme Mortimera velmi rády.

(Nastane pomlčka. Pak Marta nejistě pronese, naznačujíc pohybem domovní dveře)

Marta Nu, Jonatane, měly jsme radost, že jsme tě zase uhlídaly.

Jonatan (s felešnou srdečností) Pánbůh tě za to požehnej, tato Marto. (Usedá za stůl) Jaká pohoda být zase doma.

(Tety pohlédnou zoufale jedna na druhou)

Abby No, Marto, nesmíme nechat připálit večeři.

(Jde ke kuchyni, pak upozoruje, že Marta nejde za ní. Vrací se, zatahá Mortu za rukáv a znovu odchází ke kuchyni. Marta jde za ní až do středu jeviště, pak se otočí k Jonatanovi)

Marta Jonatane, musíš nás na chvílku omluvit.
Ale pospícháte-li snad někam -

(Jonatan se na ni zlobně podívá.
Marta jde ke stolu, vezme láhev
vína a odnáší do kredence. Pak
odchází za Abby, které na ni
čekala ve dveřích kuchyně a za-
vívá za oběma dveře. Einstein
se postaví před Jonatana)

Einstein Tak, Šony, a kam teď? Musíme se rychle
rozhodnout. Policie tuhle tvou tvář zná.
Mají fotografii. Musím ti co nejdřív udě-
lat novou plastiku - a k tomu potřebujeme
vhodné místo. A pro pana Spenzla taky.

Jonatan S tou krysou si nelam hlavu -

Einstein Ale, Šony, copak můžeme jezdit autem a mít
v kufru nrtvolu?

Jonatan (odhazuje klobouk na pohovku) Říkám ti -
pano Spenzlu vynech!

Einstein Přece ho tam nemůžeme nechat! Neměl jsi ho
zabít, Šony. Takovej hodnej chlap -
zastaví - sveze nás - a prásk ho!

Jonatan (s trpkou vzpomínkou) Říkal, že vypadám
jako Kopecký. (Řítí se na Einsteina) To
je tvé dílo, doktore! Tys mě tak zřídil.

Einstein (před ním ccuvá) Najdeme si nějaký kout,
Šony. A já ti ten obličej předělám na to
tata.

Jonatan Ale ještě dnes.

Einstein Šony, musím se napřed najíst. Padám hlady.

(Tety se vracejí z kuchyně. Abby
přistupuje k Jonatanovi. Marta
stojí v kuchynských dveřích)

Abby Jonatane, jsme rády, že sis na nás vzpomněl
a stávil se u nás. Ale nebyl jsi tady nikdy

spokojený a my jsme také neměly klidu, dokud jsi žil pod touto střechou. A tak jsme ti přišly dát sbohem.

Jonatan (pokročí výhrůžně k Abby, ale pak se rozhodně zkusit to ještě jednou s lichotkami) Milé teto, nedivím se, že v tobě zbylo proti mně mnoho hořkostí. Ani nevíš, jak jsem si celý život trpce vyčítal, že jsem vás obě jako chlápec tolik trápil.

Abby Ty jsi býval bič boží, jako Attila.

Jonatan Ale je mi líto doktora Einsteina.

(Einstein se udiveně zarazí)

Slíbil jsem mu totiž, že pojedeme oklikou přes Brocklyn, jen aby si mohl pochutnat na večeři nejlepší kuchařky světa, tety Marty.

Marta (mu skočí na špek a popojde k němu) Vážně ?

Abby Obávám se, že jsme vás nečekaly a že nebude -

Marta Ale Abby, udělala jsem dnes ten mexický guláš do veliké pánve.

Jonatan (nadšený) Mexický guláš!

Marta Uedinež že bychom -

Jonatan Děkuju za pozvání. Rádi s vámi povečeříme.

(Abby se vrací ke kuchyňským dveřím a je na ní vidět, že má z vývoje událostí přemalou radost)

Abby Nu, tak si pospíšíme.

Marta Ano. (Odchází do kuchyně)

Abby (se zarazí ve dveřích) Kdyby ses chtěl, Jonatane trochu upravit, můžeš použít umývárny v dědečkově laboratoři.

- Jonatan (přistupuje k ní) Copak te ještě existuje?
- Abby Ovšem, tak jak byla. Ale teď už musím jít pomoci Martě. Máme přece všichni nespěch. (Zajde do kuchyně)
- Einstein No, aspoň se tady najíme.
- Jonatan Dědečkova laboratoř. (Vzhledne k prvnímu patru) A tak jak byla. Doktore, dokonalý operační sál.
- Einstein Věčná škoda, že jí nemůžeme použít.
- Jonatan Až budeš hotov se mnou - - Kriste, z toho by se daly vytrískat prachy - - laboratoř - a pak ten rozsáhlý prostor na půdě - místo pro deset lůžek, doktore - a Brooklyn plný lidí, co by ti ruce pozlatili, jen abys je změnil k nepoznání.
- Einstein Nevzrušuj se zbytečně, Šony. Stejně jsme do Brooklynu přišli trochu pozdě.
- Jonatan To neznáš zdejší poměry. Každý druhý tu potřebuje novou tvář.
- Einstein Ty starý ksichty, co to nejvíc potřebovaly, už jsou zašitý.
- Jonatan To je malý procento - a kluci z Brooklynu zapletěj co chceš, jen aby nemuseli za mříže.
- Einstein To chce, Šony, klid. Ty tvý tety nás tu nechtěj.
- Jonatan A nejsme tu snad na večeři ?
- Einstein Je, ale po večeři ... ?
- Jonatan (přechází k pohovce) To nech na mně, doktore, já už to s nima nějak skoulím. Z tohohle baráku si uděláme na léta hlavní stan.
- Einstein (stržen růžovou perspektivou) Och, to by byla Haupttrefe, Šony! Takové j peknej

tichej dům. A ty tvý tetičky takový jemný dámy! Už teď je mám rád jako vlastní. Abych přines kufry, ne ?

Jonatan (ho zarazí) Dost času, až nás pozvou.

Einstein Vždyť jsi zrovna říkal, že -

Jonatan Klid. Ony nás pozvou !

Einstein A co když řeknou ne ?

Jonatan Doktore, dvě opuštěný starý ženský - - -

(Usedne na pohovku. Einstein vytahuje z kapsy plochou láhev a odšroubovává ji, jde k truhle pod oknem)

Einstein Je to, jako když se člověku vyplní ten nejkrásnější sen. Jen aby to ale nebyl pouhý sen! (Natáhne se na truhlu a přihne si z láhve) Takovej mír ! Takový ticho !

Jonatan (se natáhne na pohovku) To je právě to, co nejvíc potřebujeme, ten mír... to ticho...

(Vtom vyjde Teddy ze sklepa a zatroubí strašlivě na polnici. Jonatan vyskočí. Teddy kráčí ke schodišti a jde nahoru, zatímco oba pohlížejí udiveně na jeho tropickou helmu. Na obvyklém místě se Teddy zarazí, tasí meč a zařve)

Teddy Útokem útek! (Vyběhne nahoru a zmizí)

(Jonatan se za ním dívá dole pod schody. Einstein sedí na truhle a rychle si přihýbá z láhve, zatímco opona padá za Teddyho řevu)

DRUHÉ DĚJSTVÍ

Scéna táž. Později v noci. Jonatan s deutníkem po bchaté večeři sedí rozvalen v křesle. Abby a Marta sedí na truhle a strojeně se usmívají, jako každý hostitel, který si toužebně přeje, aby hosti konečně vypadli. Einstein je také pohodlně usezen na židli. Obě se cítí zřejmě jako doma. Se stolu je už sklizeno. Na stole je červená pokrývka a popelníček pro Jonatana. Všechny dveře jsou zavřeny a záclony v oknech zataženy.

Jonatan Těch pět let v Chicagu patří mezi nejplodnější a nejkrásnější léta mého života.

Einstein Z Chicaga jedeme do Southbendu - v Indianě.

(Zavrtí hlavou, jako by si přál, aby se tam nikdy nebyli octli. Jonatan na něj vrbne varovný pohled)

Jonatan Naše osudy v Indianě by tetičky nezejímaly.

Abby Nu, Jonatane, věřím, že jsi měl velmi zajímavý život - ale neměl by ses už déle zdržovat všemi těmi vzpomínkami.

(Vstává, ale Jonatan ji tónem hlasu donutí, že si znovu sedne)

Jonatan Tím, že jsem v Londýně poznal doktora Einsteina, se můj život úplně změnil. Jak jsem říkal, byl jsem napřed v Jižní Africe, kšeftoval s diamanty, pak Amsterodam, tam je burza na diamanty. Chtěl jsem zpátky do Jižní Afriky a doktor Einstein mi to umožnil.

Einstein To se tenkrát povedlo. (Tetám) Když jsme mu sejmuli obvazy, byl tak změnšnej, že mi ho ošetřovatelka musila představit.

Jonatan No ten obličej jsem byl fanda. Taky jsem si ho dal vyfotografovat!

(Vytáhne z kapsy kabátu fotku, pohlédne na ni zálibně a pak ji podá Martě. Když si ji Marta prohlédne, podá ji dál Abby)

- Abby Tady vypadáš, spíš jak jsi kdysi vyhlížel. Ale stejně bych tě nepoznala.
- Jonatan Myslím, doktore, že se zase vrátíme k této věci.
- Einstein Proč ne, tady ji neznají!
- Abby (vstávajíc) Teď ale už jistě oba pospícháte, abyste se dostali - kam vlastně máte namířeno ?
- Jonatan (se rozvalí ještě pohodlněji) Mé zlaté tetičky, teď jsem se nacpal tou výbornou večeří, že se ani hnut nemohu.
- Einstein (si dále hoví) A je to tu útulné.
- Marta (vstane) Jenže - ovšem - už se připozdívá -
- Teddy (se objeví na schodišti v helmě. V jedné ruce má knihu a v druhé ještě jednu trojčipkou helmu. Scházejí se schodů) Už jsem ho našel, už jsem ho našel...
- Jonatan Cos našel, Teddy ?
- Teddy Svůj životopis, biografii! (Přistupuje k Einsteinovi) Zde je ten obrázek, o kterém jsem vám říkal, generále. (Pokládá na stůl otevřenou knihu a ukazuje Einsteinovi obrázek) Jsme tady oba: "President Roosevelt s generálem Goethalssem u Culebry." To jsem já, generále, a to jste vy.
- Einstein (pohlédne na obrázek) Panežku, ale že jsem se změnil.
- Teddy (pohlédne na Einsteina, je trochu přiveden z míry, ale hned si ví rady) Hm, to je tím, že ten snímek nebyl dosud vzat. U Culebry

jsme ještě ani nezačali. Teprve hloubíme zdymadlo. A teď, generále, se vydáme do Panamy na inspekční cestu. (Podává mu druhou helmu)

- Abby Ne, Teddy, ne do Panamy!
- Einstein Půjdeme jindy. Panama je moc daleko.
- Teddy Nesmysl, je přece dole ve sklepě.
- Jonatan Ve sklepě ?
- Marta Dovolily jsme mu ve sklepě kopat panamský průplav.
- Teddy (přísně) Generále Goethalsi, jakožto prezident Spojených států a vrchní velitel pozemních i námořních sil, žádám, abyste mne provázel na inspekci zdymadla.
- Jonatan Teddy, je čas, abys šel na kutě!
- Teddy (kráčí k Jonatanovi a nasazuje si skřipec) Promiňte, pane, kdo jste ?
- Jonatan Harry Truman. Jdi spat.
- Teddy Ne, nejste Truman. Ale váš obličej je mi povědomý. Kde jen - ? Ne, neznám vás dosud - Možná že vás poznám později - na své lovecké výpravě do Afriky - ano, ano, vypadáte jako někdo, na koho bych mohl narazit v džungli.
- (Jonatan ztuhne, Abby se postaví mezi Teddyho a Jonatana)
- Abby To je tvůj bratr Jonatan, drahoušku.
- Marta Dal si změnit obličej.
- Teddy Tak tedy padělatel přírody!
- Abby Snad by sis opravdu měl jít lehnout, Teddy - Jonatan a jeho přítel už také musí jít do hotelu.

- Jonatan (vstane, Einsteinovi) Generále Goethalsi, jde se prozkoumat kánál!
- Einstein (vstává) Pane presidente, vzhůru do Panamy!
- Teddy Bašta, bašta ! (Jde ke dveřím u sklepa a otvírá je) Následujte mne, generále!
- (Einstein se přidruží z levé strany k Teddymu. Teddy mu podává helmu a svoji si nasazuje na hlavu)
- Dole je totiž jih, chápete!
- (Odcházejí dolů po schodech. Einstein si nasadí helmu, která je pro něho příliš veliká. Obrátí se ve dveřích a pronese)
- Einstein Nuže, bon voyage! (Odchází, zavírá dveře)
- Jonatan Teto Abby, dovol, abych uvedl tvou chápavost na správnou cestu. Mluvila jsi o hotelu. My nejsme v hotelu. Jeli jsme přímo sem.
- Marta (horlivě) Tady o tři ulice dál je velmi dobrý menší hotýlek...
- Jonatan (jí skáče do řeči) Teto Marto, tady je můj domov!
- Abby Ale tady zůstat nemůžete! Potřebujeme všechny pokoje.
- Jonatan Jak to !
- Abby Pro své nájemníky.
- Jonatan (polekaně) Tady ještě někdo bydlí ?
- Marta Dosud ne. Ale máme v úmyslu si vzít někoho na byt.
- Jonatan (jí znovu skočí do řeči) Tedy můj bývalý pokoj je volný.
- Abby Ale pro doktora Einsteina nemáme místo.

- Jonatan (přejde ke stolu a odklepává doutník do popelníku) Může spát se mnou.
- Abby Jonatane, ne, nemůžete tady zůstat.
- Jonatan (uhasíná doutník o popelníček, pak prudce vyrazí k tetám. K Abby) Potřebujeme se někde vyspat. Však sis sama vzpomněla dnes odpoledne, jak jsem uměl jít na nervy. Nebylo by pro nás přece příjemné, kdybych ---
- Marta (ustrášeně) Snad kdybychom je pro dnešek nechaly přespat -
- Abby Dobrá, jen přespat, Jonatane.
- Jonatan Tak to by bylo! A teď, kdybyste nám ten pokoj připravily.
- Marta Potřebuje jen vyvětrat.
(Stoupá po schodech a Abby za ní)
- Abby Je stále uklizený, abychom jej mohly ukázat nájemníkům. Bude se vám tam dobře spát.
- Jonatan (jde za nimi na odpočívadlo a opře se o zábradlí) Tak slavného nájemníka, jako je doktor Einstein, jste dosud neměly. Až mě uvidíte za několik týdnů s docela novým obličejem, pak teprve poznáte, co dovede.
- Marta Tady tě ale nemůže operovat.
- Jonatan (nevšímaje si jí) Až si s doktorem Einsteinem zařídíme praxi - abych nezapomněl. Z dědečkovy laboratoře si uděláme operační sál. - Čekáme velkou klientelu.
- Abby Jonatane, z našeho domu si nemocnici dělat nebudeš.
- Jonatan (se směje) Nemocnici? Ani nápad! Salón krásy!
- Einstein (přichází rozčilen ze sklepa) Poslouchej,

tam ve sklepe ... (Spatří tety a odmlčí se)

Jonatan Doktore, mé drahé tety nás pozvaly, abychom u nich bydlili !

Einstein Taks to sfouknul?

Abby Můžete tu přespat.

Marta Jen dnešní noc!

(Obě zmizí nohoře)

Einstein Šony, jdu do sklepa a co myslíš, že najdu ? Panamo kanál! A jako ulitý pro pana Spenalza! Šest stop dlouhej, čtyři širokej - zkrátka jáma, kterou Teddy vykopal!

Jonatan (po chvílce mu dojde, nač Einstein naráží, a otvírá sklep) Sakra, že by tam ?

Einstein Jako by tušili, že potřebujeme lůžko pro pana Spenalza. Tomu říkám pohostinnost!

Jonatan (zavírá sklep) To je namouduši nejlepší vtíp na světě. Moje nevinné tetičky s mrtvolou ve sklepe!

Einstein Ale jak ho tam dostanem ?

Jonatan (pohlédne k oknu) Dveřmi rozhodně ne, zajedeme vozem dozadu ke hřbitovu a až budou tety v posteli, protáhneme ho oknem.

Einstein V posteli... Předstev si, zas jednou spíme v posteli.

(Vytáhne flašku a přihýbá si.
Jonatan ho chytne za ruku)

Jonatan Pomalu, doktore, pomalu, nezapomeň, že zítra operuješ. A tentokrát budeš střízlivý, to ti radím já !

Einstein Neboj se, udělám tě bezva!

(Tety se objeví na schodišti)

Jonatan A jestli ne, tak - - -

Abby Jonatane, pokoj je připravený.

Jonatan Tak můžeme jít spát. My ještě zajedeme s vozem dozadu za dům.

Marta Můžete ho nechat před domem i do rána.

Jonatan Nechci jej nechat stát na ulici. Nerad bych dělal něco proti předpisům.

(Oba odejdou. Abby a Marta scházejí po schodech a přicházejí ke stolu)

Marta Abby, co si počneme ?

Abby Předně je tu nenecháme ani o hodinu dále, než do rána. Co by si pomyslili sousedi? Aby sem chodili lidé s jedním obličejem a s jiným šli odtud! (Obě stojí u stolu)

Marta A co udělám s panem Hoskinsem ?

Abby (jde k truhle, Marta za ní) Jistě to tam nemá pohodlné a takový to byl dobrák, trpělivost sama. Nejlépe bude, když Teddy pana Hoskinse co nejdříve odnese dolů.

Marta (neústupně) Abby, já ale Jonatana k pohřebnímu obřadu nepozvu.

Abby To by tak scházelo. Počkáme, až půjdou spát a pak začneme.

(Teddy přichází ze sklepa, bere knihu na stole a chystá se odejít nahoru. Abby ho zadrží)

Teddy Generál Goethals byl úplně nadšen. Tvrdí, že kanál má přímo ideální rozměry.

Abby Teddy, žlutá zinnice opět skosila svou oběť.

Teddy (sundává skřípec) Bože, to bude rána pro generála.

- Marta Tak mu to tedy nesmíme říct!
- Teddy Ale je to jeho resort!
- Abby Nesmíme mu to říct! To by mu zkazilo pobyt.
- Teddy Lituji, tete Abby, to není v mé moci - musí se mu to říct! Armáda je armáda - chápeš!
- Abby Ne, Teddy, to m u s í zůstat tajemství.
- Marta M U S Í !!
- Teddy (to je přece jeho) Státní tajemství?
- Abby Ovšem, státní tajemství.
- Marta Slibuješ?
- Teddy (jak se tak může ptát) Máte slovo presidenta Spojených států. (Pokřičuje se) A jestli to vyblafnu, ať se k čertu propadnu, tfuj, tfuj, tfuj. (Nasadí si skřípec a obejmě obě tety) Kde jsme přestali - jo - jak to tajemství utajíme?
- Abby Ty půjdeš napřed do sklepa a až já zhasnu dům, vrátíš se pro toho pána a sneseš ho do Panamy. (Strká ho do sklepních dveří) Radši už jdi, Teddy.
- Marta A my pak přijdeme a bude pohřební obřad.
- Teddy (ve dveřích) Můžete vydat zprávu, že prezident pronese nad hrobem několik slov. (Zarazí se) Kde je ten človíček?
- Marta Tady v truhle pod oknem.
- Teddy Nákeza se šíří. Tam se nám dosud nevyskytl ani jediný případ žluté zimnice.
- Abby Marto, až se ti dva vrátí, musíme je přimět, aby si šli ihned lehnout.
- Marta Ano. A než usnou, tak se oblečeme k pohřbu. (Najednou jí to napadne) Abby, vždyť já pana Hoskinse ani neviděla!

Abby

Bože, to je pravda! Byla jsi právě pryč!
Tak se na něco pojď honem podívat.

(Marta přichází k truhle, Abby jde první)

Na metodistu je to docela hezký člověk.

(Když chtějí pozdvihnout víko, Jonatan vysune okno zvenčí s velikým rámusem. Tety vykřiknou a ustupují. Jonatan vstrčí hlavu dovnitř mezerou mezi záclonami)

Jonatan

Nosíme tudy zavazadla.

Abby

(ve středu jeviště) Jonatane, můžete jít hned nahoru. Všechno máte připraveno.

(Einstein vsouvá oknem dva zaprášené tlumoky a velkou krabici na lékařské nástroje. Jonatan je klade na podlahu)

Jonatan

My s doktorem nechodíme spát se slepicemi. Ale vy můžete jít.

Abby

Vy dva jste již jistě velmi unaveni. A my chodíme spát mnohem později.

Jonatan

A to nemáte! Nejvyšší čas, že jsem tu, abych na vás dohlédl.

Marta

Chtěly jsme ještě ---

Jonatan

(přísně jako tetínek) Teto Marto, slyšela jsi! Spát!

(Teta Marta se polekaně vydává po schodech, zatímco Einstein přelézá oknem dovnitř a chápe se vaků. Jonatan klade kazetu před truhlu)

Lékařské nástroje můžeme dát do laboratoře až ráno.

(Einstein jde se Martou nahoru. Jonatan zavírá okno. Marta je v polovině schodiště, když ji Einstein předejde)

- Jonatan Tak, a teď půjdeme všichni pěkně na kutě?
(Přechází ke středu jeviště, Abby je u vypínače)
- Abby Počkám, až budete nahore, a pak pozhasínám.

(Jonatan vidí, že se Einstein zastavil u dveří na balkon. Marta ho dochází)
- Jonatan Ještě jedno patro, doktore! (Martě) Pospěš si, tetičko!

(Marta zajde, Einstein stoupá dál. Jonatan jde za nimi. Abby stále u vypínače)
- Tak už jsme tu, teto Abby!
- Abby (chce získat čas, dívá se ke sklepním dveřím). Přijdu za chvíli.
- Jonatan (pevně) Neotálej a zhasni!

(Abby otočí vypínačem. Jeviště je jen slabě osvětleno z hořejška. Abby odchází nahoru ke dveřím svého pokoje, kde na ni Marta čeká. Vrhne poslední ustrašený pohled na Jonatana a zmizí. Jonatan zavírá dveře, které oddělují další patro, a tím je jeviště už v úplné tmě, kromě pruhu světla z ulice, který proniká skleněnými domovními dveřmi. Teddy otvírá dveře od sklepa a ve světle se rýsuje jeho postava ve dveřích. Přechází k truhle a otvírá ji. Víko, jako vždycky příšerně zaskřípe. Skloní se a vytáhne pana Hoskinse, strnulého panáka "rigor mortis", přehodí si jej přes rameno a schází s ním do sklepa, zavíraje za sebou. Jonatan a Einstein se objeví nahore. Rozsvěcují sirky a naslouchají u dveří tet)
- Einstein Všechno v pořádku, Šony!

(Sirka zhasne, Jonatan zapaluje novou, scházeje se schodů)

Jonatan Já otevřu okno, ty jdi okolo a poďej mi ho.

Einstein Ne, na mne je moc těžký. Jdi ty. Vyzdvihni ho na okno a já ho vtáhnu dovnitř. Pak ho spolu zaneseme do Panamy.

Jonatan Tak dobře. (Zhasne zápalku, jde k domovním dveřím a otvírá je) Obhlédnu to venku. Až zatukám na okno, tak mi otevřeš.

Einstein Dobrá.

(Jonatan vyjde, zavře dveře, Einstein rozškrtně zápalku a jde doleva. Vrszí čů stolu, sirka zhasne. Tluče se pokojem k oknu. Je slyšet nárazy a ouha! Pak rána, jak Einstein spadne do truhly. V truhle zapálí novou sirku, s potížemi v ní usedne a hledí kolem sebe. Pak zhasne a hrabe se z truhly ven, mumláje)

Kdo to nechal otevřené. Dumm Kopf!

(Slyšíme vrzání, když spouští víko. Pak uslyšíme zatukání na okno. Einstein otvírá. Tlumeně)

Jsi to ty, Šony? Oukej! Hopla! Počkej, počkej, jedna noha se ztratila! Už jí mám! To je čřina!

(Padne na zem a je slyšet ránu a zvenku Jonatanovo psst!)

To jsem já, Šony, uklouzl jsem.

Jonatan (zvenku) Tak dávej pozor!

(Ticho)

Einstein Zul se mi střevíc.

(Ticho)

Tak hotovo, Šony, držím ho.

(Vtom se ozve zaklepaní na dveře)

Šony, někdo klepe, dělej! No, já to zařídím sám, rychle se vrať.

(Druhé zaklepaní. Vteřina ticha, pak uslyšíme zavržení truhly, do níž Einstein strká pana Spenalza. Třetí zaklepaní a fučání Einsteinovo, jak zápolí s mrtvolou. Čtvrté zaklepaní a konečně opět zavržení zavírané víko. Einstein utíká ke stolu pod schodištěm, přikrčuje se, aby nebyl viděn domovními dveřmi. Vstupuje Elena a tiše volá)

Elena

Slečno Abby! Slečno Marto!

(Úzkým pruhem světla od dveří je jí vidět kráčet do středu jeviště a volat nahoru)

Slečno Abby! Slečno Marto!

(Náhle vstoupí Jonatan a zavře za sebou. Hluk přiměje Elenu, že se obrátí. Vyjekne)

Uf, kdo je to? Jste to vy, Teddy?

(Jonatan jde k ní a Elena couvá a padá do křesla napravo u stolu)

Kdo jste?

Jonatan

Kdo jste vy?

Elena

Jsem Elena Harperová. Bydlím vedle.

Jonatan

Tak co děláte tady?

Elena

Přicházím ze slečnami Brewsterovými.

Jonatan

(se neotočí, sle promluví na Einsteina, který se doplazil k vypínači) Rozsviť, doktore!

(Rozsvítí se. Elena vyjeveně zírá na Jonatana. Jonatan si ji prohlíží)

To jste si vybrala prapodivný čas na návštěvu. (Jde k trubce, hledá očima Spenalza, ale nikde ho nevidí. Rozhlíží se po něm)

Elena (sbírá odvalu) Spíš mi vysvětlete, co vy tady děláte ?

Jonatan My jsme tu náhodou doma.

Elena Nesmysl! Nikdy jsem vás tu neviděla a jsem tu dennodenně. (Poděšeně) Kde je slečna Abby a slečna Marta? Co jste s nimi udělali ?

Jonatan (u stolu) Snad abychom se představili. Tohle je doktor Einstein.

(Elena se podívá na Einsteina)

Elena Doktor Einstein ? (Obrátí se opět k Jonatanovi)

(Einstein za jejími zády marně Jonatanovi naznačuje, kde je Spenalzo)

Jonatan Slavný plastický chirurg. (Dívá se pod stůl, není-li Spenalzo tam) Téměř kouzelník!

Elena A teď mi asi budete chtít namluvit, že vy jste Boris Ker -

Jonatan Jsem Jonatan Brewster.

Elena (se zarazí, dušeně) Tak vy jste Jonatan ?

Jonatan Jak vidím, už jste o mně slyšela.

(Einstein jde k pohovce)

Elena Ano, dnes odpoledne. Poprvé.

Jonatan A co vám o mně napovídali ?

Elena Zmínili se pouze, že Teddy a Mortimer mají ještě jednoho bratra. (Uklidněně) Nu tím se všechno vysvětluje. Teď, když vím, kdo jste, (pospíchá ke dveřím) půjdu zase domů.

(Dveře jsou zamčeny. Elena se obrátí k Jonatanovi)

Když laskově odemknete dveře.

(Jonatan jde ke dveřím a odemyká. Elena chce vyjít, ale Jonatan ji zastaví pchybem ruky)

Jonatan "Tím se všechno vysvětluje?" Copak jste tím myslela? A proč jste sem vůbec přišla tak pozdě v noci?

Elena Protože jsem měla dojem, že se někdo plíží kolem domu. Asi jste to byl vy.

Jonatan (zavře dveře a znovu otočí klíčem, který nechá v zámku) Vy jste měla dojem, že se někdo plíží kolem domu?

Elena Byl jste přece venku, ne? Ten vůz je přece váš?

Jonatan Vy jste někoho viděla u vozu?

Elena Ano.

Jonatan (k ní hrozivě přistupuje) A co jste ještě viděla?

Elena Nic. Jenom postavu, která obešla dům a blížila se k vozu.

Jonatan A co jste ještě viděla?

Elena To je všechno. Proto jsem se rozběhla sem. Chtěla jsem říci slečnám Brewsterovým, aby zavolaly na policii. Ale když jste to byl vy, nemá smysl, abych je vyrušovala. Tak teď už půjdu.

(Jde ke dveřím, ale Jonatan jí zastoupí cestu)

Jonatan A co dělala ta postava u toho vozu?

Elena (podrážděně vyslechem) Jak to mám vědět? Byla jsem už na cestě sem.

Jonatan . Já si myslím, že lžete.

Einstein Já myslím, že ne, Šony, necháme ji odejít, he ?

Jonatan A já myslím, že lže. Vtrhnout sem takhle v noci - nemůžeme ji nechat jen tak, je nebezpečná.

(Chopí ji za paži, Elena vykřikne)

Elena Nedotýkejte se mě.

Jonatan Doktore!

(Když k němu chce Einstein přistoupit, vyjde Teddy ze sklepa a zavře. Pohlédne na Jonatana a osloví Einsteina)

Teddy (jako by se nechumelilo) To bude čistě soukromý pohřeb.

(Vychází na schody, Elena míří ke stolku táhnouc Jonatana za sebou)

Elena Teddy, Teddy! Řekněte jim, kdo jsem!

Teddy (se obrátí a pohlédne na ni) To je moje dcera - Alice! (Zavře) Útokem, útok! (Zmizí)

Elena (se snaží Jonatanovi vytrhnout) Ne ne, Teddy -

Jonatan (zkroutí Eleninu paži dozadu a druhou rukou jí zakrývá ústa. Einsteinovi) Doktore, kapesník.

(Aby mohl vzít kapesník, pustí ruku s Eleniných úst, ta vykřikne. Opět jí zacpe ústa. Zhlédne dveře do sklepa a řekne Einsteinovi)

Do sklepa!

(Einstein běží ke sklepu - ve sklepě svítí stále světlo - pak se vrací, zhasíná a scéna se octne opět ve tmě. Jonatan strká Elenu dveřmi do sklepa. Einstein se vrací od vypínače a zmizí s Elenou ve sklepě. Jonatan